

[Ministeren for Grønland.]

nemgang af forskellene og deres begrundelse tillader jeg mig at henvise til lovforslagets bemærkninger.

Det står mig ganske klart, at der rent systematisk kan peges på mangler i lovforslaget, men hertil vil jeg anføre, at det ikke vil være muligt straks fra begyndelsen at sigte mod et fintmasket og meget kompliceret skattesystem.

Det er ved udformningen tilsigtet at skabe mulighed for en smidig og praktisk administration med hensyntagen også til de specielle personalemæssige forudsætninger, skattevæsenet vil komme til at arbejde under.

For så vidt angår de mere tekniske detaljer i lovforslaget, tillader jeg mig i øvrigt at henvise til bemærkningerne.

Det forekommer mig rimeligt ganske kort her at omtale det forventede provenu af den grønlandske kommuneskat, idet jeg dog samtidig kan henvise til den mere udførlige gennemgang i bemærkningerne. Beregningen støder naturligvis på den vanskelighed, at provenuet vil afhænge af den stilling, de enkelte kommunalbestyrelser tager til fastsættelse af personfradrag og udskrivningsprocenter.

På grundlag af indkomstforholdene i 1970 er det imidlertid beregnet, at provenuet skulle kunne variere mellem ca. 22 mill. og ca. 72 mill. kr. årlig, og når man tager den forventede udvikling i indkomstmassen frem til 1975 i betragtning, forekommer det godtgjort, at der bliver tale om beløb, som kan blive af væsentlig betydning for kommunernes økonomi.

Det er således min overbevisning, at skatteordningen vil blive et værdifuldt led i samfundsudviklingen og i bestræbelserne på at give de lokale grønlandske myndigheder større og mere selvstændige opgaver, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Dahlgaard): Herved tillader jeg mig for folkettingen at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om samordning af skatter og sociale ydelser m. v.*

Vi har her i landet en stærkt udviklet fordelingspolitik. Ved skattepolitikens udformning og ved den sociale lovgivning sø-

ger vi at skabe rimelige levevilkår for alle. Der kan dog stadig peges på sociale problemer, der ikke er løst, og udviklingen nødvendigvis er en løbende justering og ajourføring af fordelingspolitikken. Baggrunden for forslaget til folketingsbeslutning om samordning af skatter og sociale ydelser er således ikke, at alle fordelingspolitiske problemer kan anses for løst, men at overblikket over fordelingspolitikken efterhånden er gået tabt, og at den derfor i visse henseender er kommet til at virke på en anden måde end tilsigtet.

Det skyldes mange forhold. Fordelingspolitikken er i praksis udmøntet i et stort antal love, der henhører under mange ministerier. Der er ingen, der på det administrative plan har ansvar for samordning af disse lovområder, og folkettingen har under de givne forhold ikke praktisk mulighed for at sikre den fornødne sammenhæng i forbindelse med det løbende lovgivningsarbejde.

Hertil kommer, at fordelingspolitikken er baseret på en række ret forskellige hensyn. Nogle ordninger tager sigte på at skabe en jævnere indkomstfordeling, andre på at støtte personer og familier med et særlig stort udgiftsbehov, og atter andre på at erstatte midlertidigt eller varigt bortfald af indtægt.

Udviklingen har medført, at flere af de skattepolitiske og socialpolitiske ordninger samtidig kan have betydning for én og samme person eller for én og samme familie. Muligheden for sådanne „sammenstød“ mellem flere fordelingspolitiske ordninger er i almindelighed ikke taget i betragtning i tilstrækkelig grad under administrationens lovforberedelser og folketingets behandling af de enkelte lovforslag, og derfor har man ikke forudset de resultater, der kan fremkomme. Det er efterhånden ikke ualmindeligt, at en forøget arbejds- eller erhvervsindtægt kun medfører en forsvindende eller slet ingen stigning i den pågældendes disponible indtægt, d. v. s. indtægten med tillæg af sociale tilskud og fradrag for skatter. I enkeltstående tilfælde kan der endog blive tale om, at stigende arbejdsindtægt medfører en nedgang i den disponible indtægt.

Sådanne situationer vil ifølge sagens natur særlig hyppigt forekomme for personer med mellemindkomster, fordi skatteprogressionen netop sætter ind og aftrapningen af